

18+

Neon serozat

Rebecca Reed

Neon Blue



RED  ZONE

„Hálás vagyok, ha valaki megnevettet, sírni magamtól is tudok.”

Gálvölgyi János

Rebecca Reed

Neon Blue



Copyright © Rebecca Reed

Szerző elérhetősége: rebeccareed.iro@gmail.com

Kiadja a Red Zone Book

ISBN (pdf) 978-615-6485-36-6 (epub) 978-615-6485-37-3 (mobi)
978-615-6485-38-0

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Tartalomjegyzék

1. fejezet: Bunyó.....	- 6 -
2. fejezet: Rács mögött.....	- 16 -
3. fejezet: Várakozás.....	- 27 -
4. fejezet: Első nap	- 38 -
5. fejezet: Olaj.....	- 49 -
6. fejezet: Hárman párban	- 62 -
7. fejezet: Visszavágó	- 72 -
8. fejezet: Közelebb	- 84 -
9. fejezet: Könyvtár	- 96 -
10. fejezet: Kétségek	- 107 -
11. fejezet: Dac.....	- 117 -
12. fejezet: Hiba.....	- 129 -
13. fejezet: Hosszú éjszaka	- 140 -
14. fejezet: Verseny.....	- 150 -
15. fejezet: Tyler sütije.....	- 155 -
16. fejezet: Konyhatündérek	- 161 -
17. fejezet: Betépve	- 172 -
18. fejezet: Káosz.....	- 183 -
19. fejezet: Beteljesülés.....	- 195 -
20. fejezet: Kívánságok	- 207 -

21. fejezet: Dilemmák	- 218 -
22. fejezet: Kölcsönkenyér	- 228 -
23. fejezet: Családi program.....	- 239 -
24. fejezet: Indulatok	- 250 -
25. fejezet: Hiány.....	- 260 -
26. fejezet: Összetört szív.....	- 265 -
27. fejezet: Csali	- 271 -
28. fejezet: Otthon.....	- 277 -

1. fejezet: Bunyó

Ashton

– Biztos, hogy jó hely? – Gyanakodva néztem szét. Ryan egy melegbárba hozott, de a hely nem igazán tűnt bizalomgerjesztőnek.

– Ne parázz már! – nyúlt utánam, nehogy lemaradjak tőle. A barátom határozottan furakodott a pult felé.

A tömegből ítélve, biztosan felkapott hely lehet, de nem ehhez voltam szokva. Ritkán látogattunk oaklandi szórakozóhelyeket, általában San Franciscóba jártunk bulizni. Ez inkább hasonlított egy romkocsmához, igényesnek semmiképpen sem mondhattam volna. Kopott székek és asztalok, a falak telegrafitizve, mindenfelé kétes alakok lézengtek látszólag céltalanul. Mondjuk, a piáláson, pasizáson és táncoláson mi egyéb célja lehetne annak, aki idelátogat?

Megálltunk a pultnál, Ryan kikért két korsó sört. A csapos is meglehetősen furán mutatott a lilára festett, égnek meredező hajával és a felsőtestén feszülő necc atlétával.

– Keress egy szabad asztalt! – kiabálta Ryan. A zene anynyira üvöltött, hogy csak így lehetett szót váltani egymással.

– Kétlem, hogy találni fogunk – forgattam a fejem, de aztán a cikázó fényekben megláttam, hogy épp felállnak az egyik asztaltól.

Intettem Ryannek, és a sörünket magasba emelve átverekedtük magunkat a táncoló emberek között.

– Baszki! – szólt rám egy mély hang a másik asztaltól, miután kihúztam a széket.

Odafordultam. Egy jóképű, sötét szemű srác meredt rám. Barna haja az álláig ért, nyakán tetoválás virított. Véletlenül a széke támláján pihentetett kezének toltam a sajátomat. A szintén tetovált, piercinges haverja unottan figyelt bennünket.

– Bocs – húztam vissza a széket, és leültem.

Egymáshoz képest túl szorosan voltak az asztalok, de a miénk legalább a fal mellett helyezkedett el, így nem kellett attól tartanunk, hogy lépten-nyomon meglök valaki. Kitoltam az asztal szélére az előző társaság által otthagyt üres poharakat.

– Neked megbocsátom – súgta a fülemből az előbbi srác.

Újra rápillantottam, mire elmosolyodott, és haját a füle mögé igazította. Egy bólintással nyugtáztam a dolgot, és visszafordultam Ryanhez.

– Jordan hamarosan itt lesz. Tuti, ki lesz akadva, amiért egy ilyen helyre hívtál minket.

– A pasid mindig kényeskedik – fintorgott Ryan. – Nézz csak szét, milyen fergeteges a hangulat! – mutatott körbe a korsóval a kezében.

A hangulat valóban remeknek tűnt, ahogy a zene is, viszont a bedrogozott, vastagon kihúzott szemű, alulöltözött alakok már nem annyira tetszettek. Az pedig még kevésbé, hogy egy-egy eldugottabb sarokban szinte nyíltan szexeltek egymással az alkalmi párok. Talán csak egy kis tömény hiányzott ahhoz, hogy én is fel tudjak oldódni, és ne zavarjanak ilyen semmiségek.

– Nem csatlakoztok hozzánk? – szólított le az előbbi srác.

Nagy sóhajjal fordultam újra felé. Tényleg helyes volt, ahogy a fekete hajú barátja is, ám mindketten igazi rosszfiúnak tűntek.

– Kösz, még várunk valakit – háritottam.

– Hagyd, Greg! A mi társaságunk biztosan nem felel meg a kifinomult ízlésüknek – provokált a piercinges.

– Kopjatók le! – vetette oda nekik Ryan gorombán, így én is visszafordultam. Nem különösebben érdekelt a beszólogatásuk.

Szó se róla, hogy esetleg nem vegyülnénk velük, de nem pasizni jöttünk. Pontosabban én nem, mert Jordannel kavartam, Ryan pedig jelenleg senkivel. Nem mintha meg lett volna tiltva az ismerkedés, mert Jordan és én hivatalosan nem voltunk egy pár. Csupán amolyan kimondatlan, kötetlen kapcsolat alakult ki közöttünk. Viszont, amióta ez az állapot tartott, egyikünk sem ment el mással. Tehát gyakorlatilag együtt jártunk.

– Mindenre ennyire kényes vagy, szépségem? Mert akkor nem invitállak a mosdóba – szólott hozzám megint a mögöttem ülő fiú.

Játszottam a süketet, mert ha válaszoltam volna, akkor biztosan tovább folytatja. Amúgy sem bírtam, amikor valaki így közelít, vagy csak elszoktam már az efféle dolgoktól. Rég jártam hasonló helyen.

Ittam egy korty sört, és a korszó fölött kiszúrtam Jordant, ahogy a bejárat közelében ácsorog. Bennünket keresett a tekintetével. Felálltam, és intettem neki. Megvártam, amíg odaér hozzánk, aztán egy rövid csókkal üdvözöltem.

– Mi a szent szar ez a hely? – kezdte rögtön, és leült közénk, háttal a táncolóknak.

– Ryant kérdezd – böktek fejemmel a barátom felé, aki persze csak vigyorgott. – Mit hozzak neked?

– Ide valami tömény kell. – Végighúzta az ujjja hegyét az asztalon, hogy ellenőrizze a tisztaságát. Tipikus Jordan.

– Majd én – pattant fel Ryan. – Ma a vendégeim vagytok.

– A legdrágább piájukat hozd, de fogadni mernék, az is vacak lesz – kényeskedett Jordan.

– Tök mindegy mitől rúgsz be, nem? – kérdezte valaki a szomszédos asztaltól.

Jordan az illető felé kapta a fejét.

– Talán hozzád beszéltem, tündérem? – vonta fel a szemöldökét.

Megfordultam. Az egyik felszolgáló fiú állt az előbbi kötekedők asztala mellett. Rögtön megértettem, Jordan miért hívta tündérének. A srácnak a gúnyos mosolya ellenére is szép arca volt. Mindkét szemét fekete tussal húzta ki, ami igazán jól állt a vörössesszőke, oldalt felnyírt hajához. A piercinges már nem ült ott, de a másik igen, és rögtön védelmébe vette a srácot.

– Ha nem tetszik a hely, elhúzhatjátok innen az elkényeztetett seggeteket, szépfiúk.

– Mert ha nem, mi lesz? – állt bele azonnal Jordan.

A karjára tettem a kezem.

– Hagyd már! Nem ér annyit.

– Itt elég csak félrenézned, és valaki máris meghúzta a gyönyörűségedet – felelte a Greg névre hallgató srác, és a mondanója végén rám kacsintott.

Feszülten pillantottam Jordanre. Ismertem már annyira, hogy tudjam, kezd felmenni benne a pumpa. Nem értettem az ismeretlen srácokat, hiszen jól láthatták, Jordan mennyire ki van pattintva, és még így ülve is meg lehetett állapítani, hogy magasabb náluk. Greget sem mondtam volna csenevésznek, de simán alulmaradna, ha netalán összeugranának. Bátorsága viszont van, ezt meg kell hagyni. De az is lehet, hogy csak a szája nagy, és fülét-farkát behúzza, ha balhéra kerülne a sor.

– Például te? – kérdezett vissza Jordan, és lenéző tekintettel méregette Greget.

– Nekem van kit – vonta magához a szép arcú felszolgáló fiút, és mindketten gúnyosan mosolyogva néztek ránk.

Időközben Ryan odaért hozzánk, három poharat tartott összefogva maga előtt. Mögötte a piercinges srác bukkant fel, és vállával szándékosan meglökte Ryant, így az Jordan nyakába öntötte a poharak tartalmának egy részét.

– Pardon! – vigyorgott a piercinges. – Kár azért a drága ingért.

Jordan felpattant, és a srác elé lépett. Farkasszemet néztek, miközben mellkasuk egymásnak feszült.

Még csak ez hiányzott. Nem ilyen estére vágytam.

– Ezért jössz egy újabb körrel, és csak azután verem szét a fejed! – sziszegte Jordan.

A mögöttem ülő Greg kacagni kezdett, én pedig felálltam, hogy elhúzzam onnan Jordant.

– Nyugi! Nem balhézni jöttünk!

– Ez a kis mocsok szándékosan lökte meg Ryant – taszított egyet Jordan a piercingesen.

– Talán hátul is van szemed, izomagy? – A srác még mindig állta Jordan tekintetét, és egyáltalán nem látszott ijedtnék. Fejét kihívóan oldalra billentette, fekete, enyhén hullámos haján megcsillantak a lámpák fényei.

Ryannel egymásra pillantottunk. Az arcára volt írva, hogy ő sem akar balhézni. Gyorsan felmértem az erőviszonyokat. Még mindig Jordan tűnt a legerősebbnek, ám ha ketten vagy hárman is összeugranak velem, abból nem sülne ki semmi jó.

– Lecsapjalak, kisfiú? – kakaskodott tovább Jordan.

Közéjük kellett állnom, hogy még idejében leállítsam őket.

– Légy szíves, Jordan! Gyere, üljünk le, és ne foglalkozz velünk! – rángattam vissza az asztalhoz. – Az inged mindjárt megszárad. Fekete, úgyhogy semmi sem fog látszani rajta.

Morogva ugyan, de Jordan leült. Nem azért csillapítottam le, mert túlságosan tartottam volna tőlük, hanem el akartam kerülni, hogy összeverekedjenek. Szándékosan provokáltak minket, és nem értettem, miért. Talán lenézik a magunkfajtaikat, akik megengedhetik maguknak a legdrágább italt is, vagy egyszerűen csak nehezen viselik a visszautasítást.

A felszolgáló srác visszaindult a pulthoz, de utána szóltam.

– Kihoznád az egész üveggel, ha már semmi sem maradt a poharunkban? Kérlek! – tettem hozzá udvariasan, nem mintha megérdemelte volna.

Nem válaszolt. Helyette elhúzta a száját, majd biccentett.

– Oké, akkor ez elég szarul indult – sóhajtott egyet Ryan. – Javaslom, igyunk, aztán lazítsunk a táncparketten. Na, mit szóltok hozzá?

Jordan morgolódott egy sort.

– Felejtsd már el, édes! – hajoltam át hozzá egy puszira. – Szórakozni jöttünk, és ne hagyd, hogy elrontsák!

Ez hatásosnak bizonyult, mert Jordan arca kisimult.

– Jól van. Mutassuk meg ezeknek a szarháziaknak, hogyan kell bulizni! – Leküldte azt a kevés konyakot, ami a pohara alján maradt. Viszont máris tölthette újra, mert a srác kihozta az üveget, és hangos koppanással letette az asztalra.

– Másvalamit parancsolnak az uraságok? – kérdezte gúnyosan.

– Húzd el innen a formás segged, azt parancsoljuk! – felelte Jordan ugyanolyan hangnemben, mire a fiútól kapott egy le-sajnáló tekintetet.

– Szeretnéd te ezt a formás hátsót! – grimaszolt, majd sarkon fordult, és távozott.

Jordan utánanézett.

– Hé, azért nem kell ellenőrizned is, hogy tényleg formás-e! – szóltam rá nevetve.

– Csak tudni akartam, mire vág fel annyira – húzódott félmosolyra Jordan szája.

– Remélem, elégedett vagy a látvánnyal. – Nem a féltékeny-ség beszélt belőlem. Ez csak egy kis játék közöttünk.

– Megjárja – emelte meg Jordan újra a poharát, hogy koc-cintsunk.

A harmadik kör után álltunk fel táncolni. Mindhárman el-vegyültünk a tömegben. Jordan mindig szeretett a középpont-ban lenni, de most meglehetősen durván nyomatta. Az is lehet, tényleg meg akarta mutatni nekik, hogyan kell lazulni, mert minden tánctudását elővette. Kacagva néztem a kéz- és láb-

mozdulatait, Ryan pedig megpróbálta utánozni. Aztán csatlakoztak még néhányan a fura performanszhoz, ahol végig Jordan irányított. Egész jó buli kezdett kialakulni, és már én is elfeledtem az előbbi kis közbjátékot mindaddig, míg vissza nem léptem az asztalunkhoz, hogy odavigyem az üveget a táncoló haverjaimnak.

Greg állta el az utam. Tekintete vidáman csillant, ahogy a szemembe nézett. Nagyjából egyforma magasak voltunk, és így állva azt is meg tudtam állapítani, hogy egészen izmos, ráadásul veszett jóképű, ezt kár lett volna tagadni. Sötétbarna haja lágyan keretezte szép arcát, hosszú szempillái megrebbentek, miközben egészen közel hajolt hozzám.

– Kiengesztelhetlek egy tánccal, szépség? – mosolygott csábosan.

– Kösz, inkább maradok a saját köreimnél – tértem ki előle, és elvettem az üveget az asztalról. Direkt válaszoltam sértéssel, mert végig bunkón viselkedtek velünk.

– Ó, hát te is ilyen felvágós vagy? Nem gondoltam volna. – Ismét közelebb lépett hozzám, és a csípőmre csúsztatta a kezét. – Egy apró csókkal sem szánsz meg?

Hátráltam egy lépést, de a piercinges srácba ütköztem. Így gyakorlatilag kettőjük közé szorultam.

– Szerinted merjek lopni egy csókot? – nézett el Greg a haverjára a vállam fölött.

– Ha önként nem adja... – érkezett mögülem a flegma válasz.

Fordultam volna a piercinges felé, hogy az arcába vágjak valami frappánsat, de Greg abban a pillanatban elkapott, és erőszakosan a számra tapadt. Dohány és sör ízét éreztem, ami

keveredett egy különleges, fanyar parfüm illatával, ami megcsapta az orromat. Kiakadtam a merészségén, de még eltaszítani sem maradt időm, mert Jordan bukkant fel mögöttem, elrántotta tőlem, és egyszerűen megfejelte. Az én könyököm a piercinges bordái közé érkezett, és a fene se tudja honnan, de a felszolgáló srác rám vetette magát. A hajamba kapaszkodott, mire Ryan a pólójánál fogva kezdte el lecibálni rólam, majd be is húzott neki egyet. Ezután a piercinges öklével találtam szembe magam. Hátratántorodtam a nem várt ütéstől, és fél szemmel láttam, ahogy Greg épp Jordannek vert be egy akkorát, amitől az nekiesett valakinek. Az a valaki pedig Greget kezdte el gyepálni, majd úgy nagyjából mindenki mindenkit. Elszabadult a pokol. Egyszerűen nem lehetett elkerülni a verekedést, mert ha te nem ütöttél, akkor ütött más.

A zene továbbra is üvöltött, neonfények cikáztak összevissza, fokozva az egész zűrzavar hangulatát. Székek törtek, asztalok borultak, poharak landoltak a földön, vagy éppen valaki fején. Egy magas, kopasz behúzott egyet a piercingesnek, és hogy én is nyomban törlesszek, jól ágyékon térdeltem, erre egy flitteres ruhába öltözött, kék hajú kölyök a hátamra ugrott. A falhoz tolattam vele, és ott nagyot nyekkenve elengedtem. A szusszanásnyi időt kihasználva felmértem a helyzetet. Ryan és a felszolgáló srác egymás haját tépték, Jordan pedig egyszerre két vendéggel is bunyózott. Greg valakin lovaglós pózban ült, és az arcát verte ökölrel. Nem hittem volna, hogy ennyire eldurvul majd a buli.

Jordan segítségére siettem, de már nem értem célba. Egy sereg rendőr özönlött be a terembe. Leállították a zenét és felkapcsolták a villanyt. A csuklómon bilincs kattant, de a többiek sem jártak jobban. Aki a földön feküdt, azt is felrángatták.

A vendégek egy része elsunnyogott a helyiség túlsó vége felé, majd valami öltönyös fickó bukkant fel a tömegben. Talán a tulaj lehetett, mert sorban ránk mutatott, és a rendőrök elkezdtek kifelé lökdösni bennünket.

Nem tudom, hány embert tuszkoltak a rendőrautókba, de én a felszolgáló sráccal kerültem össze a hátsó ülésen. A fiú olyan gyűlölködve nézett rám, hogy azt hittem, még összebilincselte kézzel is nekem ugrik.

A kocsit elindult. Remek! Még sosem vittek be verekedés miatt az őrre. Legalább ezt is kipróbálhatom. A szüleim biztosan boldogok lesznek, ahogy valószínűleg a haverjaimé is.

– Felkészültél, cukipofa? – szólt oda nekem a srác.

Érdeklődve pillantottam felé.

– Mégis mire?

– Hogy bent szétkúrják a seggedet – nevetett fel gúnyosan.

Olyan kis helyes volt, de túl sok indulat tombolt benne, és nem értettem az okát.

– Talán a tiédet kihagyják majd, pukkancs? – Elfordultam tőle. Tettem rá, mit dumál, csak ijesztgetni akart. Nem a sittyre kerülünk, hiszen csak szabálysértést követtünk el. Kapunk egy fejmosást, talán némi pénzbüntetést, és mehetünk is haza. Erre a gondolatra mégis rávigyorogtam.

– Remélem, lesz elég pénzed, különben hosszú éjszakának nézhetsz elébe – kacintottam rá.

Nos, nem egészen úgy alakult, ahogy én azt elgondoltam.



2. fejezet: Rács mögött

Gregory

Az állkapcsomat tornáztattam, mert úgy éreztem, kiakadt. Recsegett, ropogott, de legalább a helyén volt.

– Mit bámulsz? – kérdeztem a Jordan névre hallgató faszkalaptól, akinek még törlesztenem kell ezért.

A rendőrautóban ültünk összebilincselte kézzel, de ez sem akadályozott volna meg abban, hogy most én fejeljem le őt, ha úgy tartja kedvem. Szerencséje, hogy nem felelt, különben tuti megtettem volna, bár már az idióta somolygása is idegesített. Sosem csíptem az ilyen gazdag seggfejeket, akik mindenhol csak az eszüket játsszák, mintha ők szarták volna a spanyolviaszt. Egyedül a csodás kék szemekkel rendelkező szépséget irigyeltem tőle. Imádtam az egyedi arcokat, és ez a gyönyörűség tökéletesen az én ízlésem volt. Már akkor felfigyeltem rá, amikor belépett a flancos virágos zakójában. Nem megszokott látvány a Red Sky-ban, ahol többnyire csak egyszerű srácok buliznak.

– Kifelé! – Az egyik zsaru megragadta a karomat, és kirángatott a kocsiból.

Sorban álltak meg a járművek a parkolóban, és mindegyikből kiszedtek valakit. Néhányukat nem ismertem, de kiszúrtam Tylert a kékszemű szépséggel, és Andrest is a másik jómadárral. Mögöttem Jordant lökdösték a bejárat felé. Egy

tágas előtérbe tereltek minket, és le kellett ülnünk a kék, műanyag székekre. A bilincset rajtuk hagyták. Mellém ismét Jordan került, de a másik oldalra Tylert nyomták le.

– Jól vagy? – kérdeztem tőle, mert láttam, hogy az arca rendesen össze van karmolva.

Tyler a bárban dolgozott, és együtt is laktunk hármásban: Andres, ő és én.

– Ha nem avatkoznak közbe, elláttuk volna a bajukat – fújtatott dühösen, és belerúgott a mellette ülő sötétszőke srác bokájába.

– Fejezd be, vagy letépem a fejed! – mordult rá az.

– És mégis mivel? A fogaddal? Örülj, hogy nem vertem ki! – felelt vele Tyler.

Jót nevettem rajtuk magamban. Tyler mindig ilyen kis harcias, ha felidegesítik.

– Nyugi, édes! – mosolyogtam rá. – Itt húzd meg magad, majd máskor lejátsszuk velük – súgtam, de Jordan meghalotta, mert felém kapta a fejét.

– Arra mérget vehetsz, gyökér! – vetette oda.

A kopasz pasas ült mellette, aki nekem esett a bárban, a takarásában viszont a szépséget láttam. Idegesen járt a lába.

– Andres Pickens – hallottam, ahogy a haveromat szólítja az egyik rendőr. Az iratainkat még a kocsiba tuszkolás előtt elszedték, biztos azok alapján szólítanak majd bennünket.

Andres felállt. Vértzett az orra, vagyis már rászáradt az arcára. Elvezették. Kibaszott vagányul festett a tetoválásaival és a megbilincselte kezével. Simán elment volna a legmenőbb akciófilmekben is, mint a jóképű, sármos rosszfiú.

– Mit csinálnak vele? – kérdezte Tyler halkán.

– Semmit. Kikérdezik. Biztosan ez az eljárás – vontam meg a vállam.

– Remélem, nem tartanak bent – suttogta, és tekintetét lesem vette a szemben ülő gyanús alakokról.

Ezt én is reméltem. Egyikünk sem töltötte még az éjszakát fogdában, és habár nem voltunk ijedős gyerekek, de azért jobb szerettem volna a saját ágyamban aludni. Azonban gyanítottam, hogy ha magas pénzbüntetést szabnak ki, akkor gondban leszünk, ugyanis egyikünk sem állt valami jól anyagilag. Nekem akadt ugyan némi félretett pénzem, de nem ilyesmire tartogattam.

– Ashton Edward Lamont – mondták a következő nevet.

A szépség állt fel. Egyenes tartással, méltóságteljesen vonult el előttünk. A fenekét bámulva ízlelgettem a nevét. Ashton Edward Lamont. Illett hozzá.

Majd' egy órába telt, mire mindenki sorra került. Miért is ne, engem szólítottak utoljára.

– Gregory J. Davis – dörögte a nevem a mogorva, kövér pacák.

Tévedtem a kihallgatással kapcsolatban. Simán csak nyilvántartásba vettek. Ujjlenyomat és néhány fotó, aztán elvezettek egy folyosón, aminek a végén már láttam a rácsokat. Mindenki ott ücsörgött a cellában, néhány idegen arc társaságában. A pacák kinyitotta az ajtót, levette a bilincset, és engem is belökött.

– Szuper, együtt a család! – húztam el a számat, és ledobtam magam ismét Tyler mellé, mert ott volt szabad hely.

A díszes társaság szemközt ült. Ashton, Jordan, Ryan, majd két idegen, és ők is minket méregettek. Andres mellett szintén két ismeretlen, fiatal kölyök üldögélt.

Jordan végigsimított a hátranyalt haján, majd felállt, és a rácshoz sétált.

– Elnézést, szeretnék telefonálni – mondta a háttal álló kövér rendőrnek.

A fickó komótosan megfordult.

– Majd reggel.

– Mi az, hogy reggel? – háborgott Jordan. – Jogom van telefonálni!

– Reggel élhet is a jogával, és most pofa be! – csapott az örünk egyet a gumibotjával a rácsra.

Én is felálltam. Nem azért, hogy Jordannek segítsek, hanem menni akartam erről a szar helyről.

– Miért tartanak itt reggelig? Mondják, mennyit kell virítani, és már itt sem vagyunk – szálltam be a vitába.

– Ezt nem te mondd meg, kölyök! – vetette oda a rendőr.
– Üljetek vissza, és várjatok szépen a sorotokra!

– Baszd meg! – mordultam fel, és visszahuppantam a kemény lócára.

Az órára néztem. Hajnali kettő is elmúlt, úgyhogy maximum csak hat órát kell várjunk. Nyolc körül már biztosan szóba áll velünk valaki. Jordan is visszasétált a helyére. Mivel senki sem igazán akart társalogni, így szemrevételeztem a helyet, nem mintha sok látnivalót találtam volna rajta. Szürke, koszos falak, amelyek valamikor fehérek lehettek, középen egy undorító WC csésze, ülőke nélkül, és egymással szemben két padsor, amiken várakoztunk. Tíz embernek kicsit szűkös volt

a hely. A WC felett elszívó zúgott, de az sem tudta eltüntetni az émelyítő vizelet szagot, ami azóta irritálta az orromat, mióta betessékeltek ide. A fogda valószínűleg szarabb hely, mint egy rendes börtöncella.

Ashton előredőlvén, a térdeire támaszkodva ült. Szőke, hullámos tincsei az arcába hullottak, összekulcsolt ujjain gyűrűk sorakoztak. A szemöldökét ráncolva meredt maga elé, és mintha csak megérezte volna, hogy őt bámulom, felpillantott rám. Nem kapta el azonnal a tekintetét, viszonylag hosszan nézett a szemembe, aztán felegyenesedett, és odabújt Jordanhez, aki óvón átkarolta a vállát. Mintha csak nekem akarta volna üzeni, hogy kopjak le.

Mindhárman nagyjából a húszas éveik közepén járhattak, akárcsak mi. Pontosabban Tyler csak huszonegy volt, de a cuki arcberendezése miatt néha még most is elkérték a személyijét.

– Ezt megtehetik? – kérdezte Ryan. Már mindenki nevét tudtam, köszönhetően a névsorolvasásnak.

A srác sötétszőke feje olyan zilált volt, akárcsak egy madárfészek. Amúgy egész helyesnek nézett ki a kerek arcával és a pisze orrával, amin most elkenődött vérfolt díszelgett. A többiek se néztek ki különkülön. Jordan bal szeme bedagadt, és az öklét nyitogatta, melyen sebek éktelenkedtek. Biztosan fáj neki. Ashton arccsontján egy nagy piros folt látszott, de ahhoz képest egészen rendezettnek tűnt a külseje.

– Bármit megtehetnek – dünnyögte a kopasz, akit emlékeim szerint Steve-nek hívtak.

– Voltál már itt? – kezdett el vele társalogni Ryan.

– Már vagy ötször – bólintott Steve. – Úgyhogy vigyázz magadra, édes pofa – vigyorodott el.

Ryan azonnal arrébb húzódott, amin elmosolyodtam.

– Alhatok a válladon? – kérdezte Tyler.

– Te tudsz ilyenkor aludni? – néztem rá.

– Melóztam. Fáradt vagyok. – Máris a vállamra hajtotta a fejét.

Átkaroltam a derekát, hogy kényelmesebb legyen neki. Nem számított ez idegen dolognak nálunk, hiszen többször aludtunk már együtt. Tyler nem a pasim, csak néha lefeküdtünk egymással, és Andresszel szintén gyakran ágyba bújt. Az egész hármasunk egy véletlen folyamán alakult így. Andres egy tetoválószalomban dolgozik, ő készítette szinte az összes tetkómat. Haverok lettünk, összeköltöztünk, és együtt jártunk el szórakozni. Így ismerkedtünk meg Tylerrel a Red Sky-ban. Felszedtem, és hazavittem. Aztán ezt megismételtük még vagy háromszor.

Az egyik beszélgetésünk alkalmával Tyler megemlítette, mennyire le van égve, és egyedül nem bírja fizetni az albérletét. Andresszel összedugtuk a fejünket, és megegyeztünk, hogy őt is bevesszük, ha hajlandó a nappaliban, a kanapén aludni. Tyler belement, de szigorúan kikötöttem neki, hogy nem vagyunk együtt, ne úgy gondoljon a dologra. Mindketten ismerkedtünk másokkal is. Egyik este arra értem haza, hogy Tyler a kanapén smárol Andresszel. Nem igazán kifogásoltam a dolgot, úgyhogy kimondatlanul is, de Tylert bedobtuk a közösbe. Ez pedig igencsak szó szerint volt értendő, mert nem egyszer előfordult, hogy édes hármasban töltöttük az éjszakát.

– Nem bírok egyhelyben ülni – állt fel Ashton, és elkezdett fel-alá sétálni. Elegáns cipője sarkának koppanása ritmikus zajt csempészett a zárka fojtogató csendjébe.

Rettenetesen untatott a várakozás. Senki sem akart beszélni, attól tartva, hogy megint egymásnak ugranánk, és az nem igazán lett volna okos dolog ezen a helyen. Még magunk között sem lehetett szót váltani úgy, hogy a többiek ne hallják, ezért jó ideig csendben üldögéltünk. Ez idő alatt Ashton minden egyes vonását rögzítettem a fejemben, és egyre jobban tettség, amit látok. Rohadtul vonzottak azok a rakoncátlan, selymes tincsek, a telt ajkak, de főleg a ragyogó kék szemei, melyekkel néha-néha felém pillantgatott. Sosem láttam még ilyen szép, karakteres arcot, mint az övé. Kár, hogy ő is csak egy nagyképű, sznob kölyök, aki szóba sem áll a magam félékkel.

– Nem hagynád abba, kedves? Már szédülök – szólalt meg Jordan.

– Bocs, csak megőrjít ez a várakozás, és az is idegesít, hogy holnap nem tudok ott lenni a nyitásnál – sóhajtotta Ashton, nekem háttal állva. – Vasárnap reggel mindig telt ház van a kávézóban.

Kávézóban? Ashton egy kávézóban dolgozik? Biztos voltam benne, hogy az övé, és nem alkalmazott, máskülönben miből futotta volna ilyen cuccokra, amit visel?

– Az alkalmazottak megoldják nélküled is. Semmi probléma nem lesz, ha késel kicsit. – Jordan a keze után nyúlt, és lehúzta Ashtont az ölébe.

El kellett fordítanom a fejem, mert nem akartam látni, de a fülem nyitva maradt.

– Tudod, hogy csak most nyitottam. A másik hely miatt nem aggódok, de ez... – suttogta Ashton.

Kettő is van neki? Hát kapja be!

– Reggel kifizetjük a büntetést, és már itt sem vagyunk – felelte Jordan, és egy halk cuppanást hallottam.

Vettem egy mély levegőt, és lassan kifújtam. Tyler édesen hortyogott mellettem, néha meg kellett igazítanom a fejét, le ne essen. A vállam már kezdett kiállni, de még tűrtem.

– Pszt – hívta fel magára a figyelmet Andres. Felé fordultam, ő meg előrébb hajolt. – Átvegyem?

Ezért is mélyült el így a barátságunk. Mindig figyeltünk egymásra.

– Szerintem fel fog ébredni, de próbáljuk meg – egyeztem bele.

Andres óvatosan átfordította Tyler fejét a saját vállára. A fiú tényleg felébredt, de csak annyi időre, hogy megnézzze, ki háborgatta. Amikor meglátta Andres arcát, elmosolyodott, és már szunyókált is tovább. Elképesztőnek tartottam. Sosem tudnék ilyen helyzetben aludni.

Én is felálltam, hogy megmozgassam a végtagjaimat. Még mindig volt három óránk reggelig, és vizelnem is kellett. Szerintem a többieknek szintén, csak mindenki arra várt, hogy ne ő legyen az első. Hát, én bevállaltam. Végül is, egy mosdóban ugyanúgy egymás előtt végeznénk a dolgunkat. Tettem rá, hogy nem éppen olyan körülmények vannak. A WC kagyló elé álltam, és lehúztam a sliccemet.

– Khm – hallottam valaki torokköszörülését a szépfiúk közül.

– Mi az? Meg akarod nézni? – kérdeztem, habár nem tudtam, melyik kifogásolta a mutatóványomat.

– Nem hoztam nagyítót – érkezett a válasz. Felismertem a hangját. *Ashton? Ő ez a nagyszájú? Nocsak!*

– Pedig neked szívesen megmutattam volna – feleltem, majd visszarendeztem magam a nadrágomba, és kézmosási lehetőség híján visszamentem a helyemre.

– Szállj le Ashtonról! – morogta Jordan.

– Még nem vagyok rajta, de majd leszek – pimaszkodtam egy meglehetősen ócska dumával, és a szépségre mosolyogtam.

Ashton fülig vörösödött. Időközben már a helyén ült, és nem a pasija ölében.

– Nem hagynátok ezt most? Nem akarok több időt eltölteni itt, mint szükséges – csattant fel Ryan.

– Egyetértetek. Fogjátok be, vagy én fogom be nektek – szólt meg most először a Steve mellett ülő Rob, vagy valami hasonló nevű nagydarab, fehér hajú fickó.

– Hú, de kemény valaki! – vigyorgott rá Andres szemtelenül.

Ugrásra készen figyeltem őket, mert a kopasz is nagyon bennünket méregetett. Nem biztos, hogy jó ötlet volt Andrestől ez a beszólás. Ez a két melák péppé ver minket, ha úgy akarják. Nem is értettem, miért csinálta.

– Te már csak tudod – kacsintott rá Rob.

Mi a fasz?

– Alig ismertelek meg. Ezer éve nem láttalak – mondta Andres derűsen.

– Ismeritek egymást? – néztem a barátomra döbbenten.

– Régen hozzám járt tetováltatni, és volt egy kis kalandunk – magyarázta Andres, a fickó pedig bólogatott mellé.

Hát persze. Itt mindenkit a melegbárból szedtek össze. Dumálni kezdtek egymással, így némileg gyorsabban telt az idő. A három díszpinty néha sutyorgott egymással, és már a WC-t is merték használni. A szemem néha majdnem lecsukódott, de aztán Tyler felébredt, és szóval tartott. El sem akartam hinni, amikor fél nyolckor végre kinyílt a cella ajtaja. Egy másik rendőr állt meg előttünk, és egy papírlapról elkezdte olvasni a neveket.

– Hubbard, Davis, Pickens, Page, Lamont, Morton, jöjjenek! – intett a fejével.

Felálltunk, és követtük. Mögöttünk egy másik zsaru zárta a sort. Visszavezettek bennünket a pulthoz, ahol egyeztették az adatainkat. Az ügyeletes, idősebb rendőr végignézett rajtunk, majd vett egy mély levegőt.

– Szerencsénk van. Gyorsított eljárásban intézték az ügyüket. A bírónő nem szabott ki pénzbüntetést, helyette két hét közösségi munkára ítélte magukat. A papírokon megtalálják a helyszínt, hol kell jelentkezniük hétfőn reggel hét órakor – darálta, és elénk tolt egy paksamétát. – A kollégáktól átvehetik a személyes holmijukat, de ezeket előtte írják alá – rakott le még egy adag papírt a pultra.

– Hogy mi? – szólalt meg először természetesen Jordan. – Nehogy azt képzelje már, hogy közmunkára megyünk! Van rendes állásunk, és ki tudjuk fizetni a bírságot! Szó sem lehet róla! Én nem írom alá ezeket! – pattogott idegesen.

Engem nem érdekelt a közösségi munka. Sőt! Kifejezetten örültem neki, ahogy a haverjaim is, mert így megmarad az a kevés pénzünk, ha egyáltalán elég lett volna a büntetésre.

– Sajnálom. Vagy elfogadja, vagy visszacsücsül a cellába, és beadja fellebbezését – vont a vállát a pasas.

Jordan dühöngött, Ashton csitította, Ryan pedig ásítózott. Mi gyorsan aláíráskantottuk a papírokat, majd átvettük a cuccainkat, és léptünk is. Csak az utcára kiérve néztem meg, hová kell mennünk hétfőn: Kertvárosi Közösségi Ház.

– Titeket hová küldtek? – kérdeztem a többieket.

– Ugyanoda – felelte Tyler.

Megtorpantam.

– Ugye nem mondjátok, hogy ezekkel a seggfejekkel kell együtt dolgoznunk két héten keresztül?

Ha ez így lesz, akkor igencsak érdekes két hét elé nézhetünk.



3. fejezet: Várakozás

Ashton

Már nagyon mentem volna, de Jordan még mindig mondta a magáét. A rendőrségi épület előtt álltunk. Ryan a frissen visszaszerzett telefonját nyomkodta, én pedig, miközben Jordant hallgattam, a papírt tanulmányoztam.

– Egy közösségi ház. Az nem lehet olyan rossz – emeltem fel a fejem.

– Már, hogy a faszba ne lenne rossz? – csattant fel Jordan.
– Nevetséges ez az egész! Fel fogom hívni az ügyvédemet! Kizárt, hogy én egy ilyen lepukkant helyen töltsék el két hetet!

Fáradt és nyűgös voltam ahhoz, hogy most az ő siránkozását hallgassam. Én bármit elfogadtam volna, csak ne kelljen tovább ott maradnom, szóval örültem, hogy ennyivel megúsztuk a dolgot.

– Rosszabb is lehetne – nézett fel Ryan a telefonjából.

Legalább ő hasonlóan gondolkozott, mint én.

– Te könnyen beszélsz! Onnan is el tudod intézni az ügyeidet! – vetette oda Jordan flegmán.

Ryan kisebb informatikai céget vezetett, míg Jordan egy fitness központot üzemeltetett, ahol hobbiból személyi edzőként dolgozott. Persze, kizárólag csak jól tejelő ügyfeleket vállalt. A szüleitől kapta, mert amúgy is egész nap a konditeremben múltatta az időt, és másra nem igazán tudták befogni. Az

egyetemem sem végezte el, de mondjuk egy ilyen komplexum vezetéséhez nem is volt rá szüksége.

– Ne haragudjatok, fiúk, de nekem tényleg indulnom kell!
– emeltem a fülemhez a telefonom, hogy hívjak egy taxit.

– Délután nálam? – kérdezte Jordan, de ez most Ryannek is szólt, nemcsak nekem.

– Hatkor ott leszek. Most megyek aludni, és végre lefürdök, mert búzlók – intett Ryan, és már szedte is a lábait. Ő csupán kétutcányira lakott innen.

Jordan velem jött a taxival. Először az ő címét mondtam be.

– Fáj a kezed? – kérdeztem, mert még mindig gyakran simogatta.

– Nem vészes. Nagyon hülyén nézek ki? Érzem, hogy be van dagadva az arcom – tapogatta magát.

Odahajoltam hozzá, és adtam a sérülésére néhány finom pusztit.

– Te mindig jól nézel ki – hízelegtem. – Tegyél rá majd egy kis jeget.

Jordan felmordult, és még el is mosolyodott.

– Kár, hogy sietsz – csúsztatta be a kezét a zakóm és az ingem alá. Megborzongtam, ahogy a meztelen bőrömhöz ért.

– Fáradt vagyok, és szerintem te is. Majd este, oké? – néztem rá gyengéden.

Miután Jordant kitette a taxi, a kávézóhoz vitettem magam. Nagyokat ásítottam a hátsó ülésen. Örült éjszakán voltunk túl, de abban reménykedtem, a szüleim semmit sem fognak ebből megtudni, és nem kell majd magyarázkodnom. A két hét közösségi munka nem olyan sok. Ha megúszom, hogy ez

idő alatt a városba jöjjenek, akkor elsunnyoghatom a dolgot. Semmi kedvem apámat hallgatni, mennyi pénzt és energiát fektetett abba, hogy elindítson az úton, én pedig nem vagyok képes megbecsülni ezt. Egy kicsit igaza lenne. De csak egy kicsit...

A kávézóban valóban sokan voltak, de a három alkalmazottam simán boldogult. Villámgyorsan ellenőriztem mindent. Semmibe sem tudtam belekötni. A pult rendezett, az asztalok tiszták, a kiszolgálás gyors, a készletek feltöltve. Mehettem haza, de útközben még felhívtam a másik helyet, ami miatt nem aggódtam túlságosan, mert jól bejártattuk, és az alkalmazottaimban is megbíztam. Azt már két éve nyitottam, és most jött el az ideje, hogy bővítsek.

Féltem attól, hogyan fogom bírni, mert szerettem mindenhol ott lenni, de sima ügynek látszott. A délelőttöket és a délutánokat váltogatva, hol az egyik, hol a másik helyen töltöttem, így mindkettőt szemmel tudtam tartani.

Egy modern társasház kilencedik emeletén volt a lakásom, amely egyben a legfelső szintet is jelentette. Annak idején azért választottam ezt, mert így az egész tetőkertet megkaptam hozzá. Egy igazi kis paradicsomot varázsoltam belőle, és imádtam ott sütkérezni a napon.

Az üres lakásba érve, első utam a fürdőbe vezetett, majd miután megtisztultam, meztelenül beestem az ágyba. A kávézóban bekaptam egy-két muffint, így már a gyomrom sem kongott az ürességtől. Pillanatok alatt mély álomba merültem, csak egy valami zavart: azok a fürkésző sötét szemek, melyek végigkísérték az álmomat.